

Mas Serdà.- L'única referència trobada d'aquest mas és la que ja he citat de 1569 i que diu: "lo mas Verger, abans mas Serdà". Si veritablement fou un canvi de nom del mas o si el mas Verger absorbí el mas Serdà no ho sabem, per ara.

Mas Sabater.- Des de 1383 el trobem citat diverses vegades i un document de 1613 ens situa terres del mas Sabater prop de la Creu de Barcelona. Recordem que la Creu de Barcelona sembla que en aquells temps estava situada prop de la cruïlla que avui formen els carrers Tetuan i Avinguda de Barberà. És a partir de 1678 que les nombroses referències que es troben d'aquest mas totes ens diuen: "el mas Sabater, avui mas Verger".

Mas Vidal.- Diversos documents de 1383 ens esmenten ja el mas Vidal; un d'ells ens diu: "en el loc dit el mas Vidal, a ponent amb el mas de Ça Joura". El mas Ça Joura, del que ja parlarem un altre dia, estava situat a ponent i al capdavant de l'actual Rambla. Un altre document, també del mateix anys, ens termena "el mas Vidal a llevant amb el camí del mas Jordà". Encara el 1516 trobem una altra terminació: "en el lloc dit el mas Vidal, a cerç amb el camí públic que va a Granollers". Uns papers de 1579 ens situen ben clarament el mas Vidal al Rubial; diuen així: "en el lloc dit el mas Vidal o Rubial". A partir de 1633 i en un document que diu: "en el lloc dit el mas Vidal, a ponent amb el camí públic que va a Barcelona" no trobem cap més referència al mas Vidal com a mas. Si en trobem, i abundants, a la Rasa del mas Vidal.

Totes les masades citades estaven situades en la partida anomenada el Rubial a excepció, sembla ésser, del mas Verger tot i que aquest havia absorbit alguns dels masos del Rubial, mas Serdà i mas Sabater, com ja hem vist.

Que el mas Verger no formava part de la partida del Rubial ens ho vénen a confirmar unes dades d'un cadastre de l'any 1771 en el que s'hi diferencien clarament les dues partides, la del Rubial i la del mas Verger. ●

LA CONFRARIA DE SANT DANIEL I ELS GOIGS

per Jaume Busqué i Marcet

Si no anem errats fou la primera Confraria que es va instituir a la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell, després de la benedicció de l'actual església.

Aquesta Confraria tenia capella, un altar i bandera de domàs vermell, al centre de la qual, brodada a mà, hi havia la figura del màrtir i la xifra de l'any: 1881.

Foren fundadores Na Narcisa Alsina de Munné, Na Narcisa Salas de Saló, Na Lluïsa Torras de Voltà i Na Beneta Sardà de Puig. Acceptant el parer del rector, Mn. Salvador Vidal, el 10 d'abril de 1889 escrivien els onze articles del reglament que fins al 1936 va regir la Confraria. El 20 d'abril d'aquell any era aprovat pel Bisbe.

Segons es desprèn del "Costumari Català" de Joan Amadas, hi havia en el segle XVIII a l'església de Santa Anna, a Barcelona, una antiga devoció a aquest Sant que Amadas situa com a fill i màrtir a Barcelona.

Per altra part, en el "Año Cristiano" de Croiset, i al llibre 17 de l'Enciclopèdia Espasa, llegim que Sant Daniel fou diaca de Sant Prodòcimo, martiritzat a Pàdua, segons uns l'any 168 durant el regnat de Marc Aureli, i per altres en els temps de la denominació de Neró. Diu, també, que les relíquies foren trobades pel bisbe Sant Ulric i són venerades a l'església de Sant Justí de Pàdua.

Sant Daniel se l'advocava a Barcelona per obtenir noves de persona d'estada ignorada o que vivia lluny. Se'l tenia per conciliador de matrimonis desavinuts i d'infidelitats conyugals. A Pàdua sembla que se l'invocava per a malalties inguaribles.

Sobre aquests fets hagiogràfics existeixen evidents contradiccions. Hi ha uns goigs, impresos a la Tipografia Religiosa de Sant Julià Dòria, Còrcega 335, (no hi ha data): "Goigs a llaor del portentós i màrtir de Jesucrist, Sant Daniel", que parlen de la seva vida en el desert, i que trobà, diuen, "la palma del triomfador" en terres de França, i afegeixen que les relíquies reposen a Barcelona, a "Santa Agna, on són guardades". Aquesta versió no correspon a la de l'Amadas, el qual diu que el martiri el trobà a Barcelona, La festa d'aquest Sant, anacoreta, com el barceloní, com el de Pàdua, com el que es venerava a la Puríssima Concepció de Sabadell es feia el 3 de gener. ●



Imatge de sant Daniel que es venerava a la Parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell fins el juliol del 1936.

No sabem com es podia haver arrelat la devoció a Sant Daniel, a Sabadell. A la parròquia de la Puríssima Concepció no hi tenia una advocació concreta. El seu reglament, que guarda l'Arxiu Diocesà de Barcelona, fixa que l'objecte de la Confraria serà la de fomentar, entre les filles, la devoció a Sant Daniel, per a "merèixer la seva intercessió i misericòrdia", si bé sembla que mares joves, i àvies, l'invocaven per als seus fills o nets a l'hora d'anar a fer el soldat.

En aquella època hi havia 45 senyores cofrades. Pagaven pel seu sosteniment 1'50 pessetes en el moment d'inscriure's i una pesseta cada any de quota.

En 1930 Mn. Joaquim Guiu, en la "Monografia de la Parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell", afirma: Hi ha uns "gozos" i una "Breve Noticia de la Vida y Martirio del Glorioso San Daniel".

La família Piña-Batllevell, ens ha facilitat un exemplar d'aquests "gozos", els quals després hem trobat en el fons gògic de la Biblioteca de Catalunya, i de l'Institut d'Història de Barcelona. Són en castellà i editats a "Barcelona. Antigua Libreria de los suc. de Font, frente las escaleras de la Seo". No hi ha data, ni música, ni autor, però podrien haver estat editats per allà els anys 1880 a 1885. Suposem que aquests "gozos" els cantaven a la Parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell, la Confraria allí erigida.

Troblem els mateixos goigs, però en edició catalana. "Imp. de Torras. Cruz 66. San Gervasio. 1892". Traducció que es feu, suposem, expressament: "Goigs al Glorios Màrtir Sant Daniel que's venera en lo altar de Sant Vicens Ferrer, de la Parroquia de Santa Maria del Mar, de Barcelona". ●

Restaurant



Joan
Maragall, 6 i

Advocat
Cirera, 38
(Plaça del Gas)

Telèfon 725 23 00 SABADELL